

PAŽADO ŽEMĒ

*O lietau pranciškone, tavo lašo bedugnēj
glūdi upēs dvasia ir slappingas šaltinis*

Federico Garcia Lorca
(vertē Tomas Venclova)

Pirma dalis

1

Tas, kuris pirmas užuodė vandenį, nuritino akmenį,
kaulo kauptuku iškasė šulinį, ir kiti, uolos gelmėj po
miesto siena iškalę tunelį, kad apgulties dienomis
troškulys neišmarintų pirmagimių.

2

Tas, kuris padėjo pamatų akmenį šventyklai, ir kiti,
išdrįsę įeit į Šventų Švenčiausiąją ir vis dėlto išlikę gyvi.

3

Tas, kuris teisė tautas sėdėdamas miesto vartuose,
ir kiti, nešę Rytų dovanas: šilką, purpurą, prieskonius,
auksą, balzamą ir mirą.

4

Tas, kuris, iš mėtųklės paleidęs akmenį, perskėlė
šėtono tarpuakį, ir kiti, su datulių šakomis, cimbolais
ir varpeliais sveikinę nugalėtoją.

5

Tas, kuris pirmas piemenėlio akyse atpažino
būsimąjį karalių, ir kiti, patikėję, kad Viešpats
renkasi iš vargingiausiųjų tarpo.

6

Tas, kuris, visa ištyręs, tarė: tuštybių tuštybė,
ir kiti, iš ano žodžių suvokę išminties tobulumą.

7

Tas, kuris išpranašavo Jeruzalės žūtį, ir kiti,
išvaryti į sielvartingąją Babilonijos tremtį.

8

Tas, kuris ant Baltazaro rūmų sienos perskaitė
prakeiksmo raides, ir kiti, ant upės krantų ilgesio
giesmėmis prisiminę kalvotąją alyvmedžių šalį.

9

Tas, kuris prižiūrėjo miesto sienų atstatymą,
ir kiti, prisijuosę kalavijus, skaldę akmenis, maišę molį
po zvimbiančių nuodingų strėlių lietumi.

10

Tas, kuris nuo stogo išvydo tvaskančius saulėj artėjančių
legionų šalmus, ir kiti, pasiryžę žūti už laisvę.

11

Tas, kuris jau vaikystėje aiškino Įstatymą,
žiniomis stebindamas šventikus, ir kiti, išsigandę
neišvengiamai artėjančių permainų.

12

Tas, kuris žengė vandeniui, ir kiti, negalintys
patikėti tuo, ką regi jų akys.

13

Tas, kuris sugražino tėvui sūnų paklydėlį,
ir kiti, nesuvokę mirties ir meilės vienovės.

14

Tas, kuris paleistuvei pažadėjo dangų, ir kiti,
pasiryžę parpuolusią užmėtyti akmenimis.

15

Tas, kuris iš visų kietašerdzių medžių pasirinko
pražyduosį vinimis, ir kiti, metę burtą dėl
sukruvinto apsiausto skiautės.

16

Tas, kuris paliko pasauliui Drobulės mįslę, ir kiti,
pro abipusiai iškilą stiklą bandantys nustatyti smilčių
ir žiedadulkių amžių.

17

Tas, kuris pažadėjo, jog *Via Dolorosa* išsišakos,
apimdama toliausius žemės pakraščius, ir kiti,
apimti nevilties, tūkstančius metų mėginą iškirst
ir sudeginti prisikėlimo ženklus.

18

Tas, kuris mokėjo paukščių kalbą, ir kiti, spendę žabangas
dangaus sparnuočiams, įkaitinta adata badę putpelių akis
ir smaguriavę lakštingalų liežuvėliais.

19

Tas, kuris niekada neišsigydys stigmų, ir kiti,
kaip suklaupusios hienos lakantys iš šlykštynių
pilnos Bordžijų taurės.

20

Tas, kuris atidavė elgetai paskutinį apsiaustą, ir kiti,
įtikėjusiųjų kūnais šerę krauju apsvaigusius liūtus.

21

Tas, kuris nesuabejojo Jono liudijimu, ir kiti, trokštantys
iš dulkių ir švino išgauti auksą, o iš drumsto beskonio
vandens – nemirtingumo eliksyrą.

22

Tas, kuris gyveno ir mirė tarp raupsuotųjų, ir kiti,
tuščiažodėmis maldomis mėginę suviliot ir papirkt,
ir apgauti nuolat budinčią mirtį.

23

Tas, kuris nenuspėjama valandą sugriš į Pažado žemę, ir
kiti, Ararato papėdėj pjaunantys avinėlius, apsvilintas jų
galvas guldantys ant prekystalių ir beviltiškai laukiantys
Atpirkėjo.